Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 223. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 25-го ЛИСТОПАДА 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 25, 1981 No. 223. VOL. LXXXVIII.

ПРОФ. Л. ВИНАР ОБРАНИЙ НА ГОЛОВУ УААУП

Кент, Огайо, (УААУП). — В суботу, 14-го листопада ц.р., відбулись в студентському домі університету Кент Стейт Загальні Збори Українсько-Американської Асоціяції Університетських Професорів, на яких подано до відома вислід виборів.

Проф. д-р Л. Винар

До нової Управи увійшли: голова — Л. Винар (Кент Стейт); перший заступник — І. Каменецький (Сентрал Мишиген); другий заступник — П. Воробій (Ріджайна); третій заступник — Я. Білінський (Делавер); секретар-скарбник — О. Мартинюк (Кент Стейт). Членами Управи стали: А. Гумецька (Мишиґен, Ен Арбор); З. Мельник (Синсиннеті); Н. Пазуняк (Пенсильванія); І. Ратич-Мірчук (Ратґерс, Ню Бронсвік); Яр Славутич (Алберта); Т. Цюцюра (Сейнт Мері, Галіфакс); Д. Штогрин (Іллиной). До Контрольної комісії увійшли: М. Пап (Джан Керрол, Клівленд) — голова, М. Богачевська-Хомяк (Мангеттенвілл) та І. Телюк (Ню Гейвен) — члени.

У Президії Зборів були Д. Штогрин — предсідник, Т. Мацьків — заступник предсідника, та О. Мартинюк — секретар. Гостями Зборів був С. Караванський та проф. Мотика і його дружина з Австралії.

Уступаючий голова І. Каменецький подав до відома, що він нав'язав контакт з державною комісією в справі голокосту та з урядовою комісією, яка займалась репрезентацією ЗСА на Мадридській конференції в справі Гельсінкських угод. Він теж говорив про Мюнхенський Проєкт та можливості відновлення того роду праці у співпраці із зацікавленими університетами. Звіт голови був доповнений звітом секретаря-скарбника М. Степаненка, який був теж редактором „Професорських вістей" та репрезентував УААУП на різних з'їздах та конференціях.

Директор Наукового Фонду УААУП М. Мельник говорив про фінансовий стан фонду та про можливості дальшого його росту. Головний редактор спонзорованої НФУААУП праці про ґеноцид в Україні Д. Штогрин подав до відома детальний проєкт праці. Цілий ряд українських професорів буде запрошено до співпраці. Книга буде мати приблизно 650 сторінок і кошти її видання будуть виносити біля 35,000 дол. Це буде одне із найважніших видань української еміґрації.

В справі розходжень в УККА, Загальні збори стали на становищі, що УААУО не повинна брати активної участи в політичних спорах української громади. В ім'я загального добра вирішено заохочувати обі сторони до полагодження конфлікту. До того часу УААУП буде займати невтральне становище до обох сторін.

САХАРОВ І ЙОГО ДРУЖИНА РОЗПОЧАЛИ ГОЛОДІВКУ

Москва.— З дисидентських кіл у Моксві, які дотепер завжди передавали коректні й провірені інформацііл, повідомили, що Андрей Сахаров і його дружина Єлена Боннер розпочали голодівку. Голодівка є протестом проти заборони совєтськими органами виїзду невістки Сахарових Єлисавети Алєксєєвої до ЗСА.

Намір голодувати, якщо влада не полагодить цієї справи й на далі буде затримувати невістку Сахарових в СССР, заповідала Єлена Боннер уже кількакратно. Вміжчасі вони намагалися всіми засобами добитися її випуску за кордон. Як виходить з повідомлення з Москви Сахарови втратили всіляку надію на позитивне полагодження тієї справи найвищими совєтськими чинниками, до яких вони зверталися й тому вирішили вжити того остаточного радикального засобу, яким є голодівка.

Чоловік невістки Сахарових Алєксєй Сємьйонов виїхав уже раніше за кордон на квоту жидівських еміґрантів і перебуває в ЗСА. Совєтська влада не хоче випустити її за кордон, використовуючи її як шантаж і натиск проти Сахарових. Спершу чинники совєтської централі для видачі дозволів на виїзд за кордон протягали справу різними обіцянками, а тепер вони відмовляються дати дозвіл на виїзд.

Вміжчасі у світі зростає акція підтримки Єлисавети Алєксєєвої й до Москви надходять численні вимоги її випуску за кордон. До них долучили свою письмову вимогу також американські науковці. Група 25-ох американських науковців, у тому числі 18 лавреатів Нобеля, підписали звернення до Леоніда Брежнєва, щоб він дав дозвіл невістці Сахарових на виїзд і таким чином усунув причини до їхньої голодівки. З огляду на слабий стан здоров'я Андрея Сахарова і його дружини, які перебувають на засланні в місті Горькім. Їхня голодівка може мати для них трагічні наслідки. Американські науковці також звернулися з тією справою до президента ЗСА Роналда Реґена.

Володимир Денисенко виступив у Торонто

Торонто, Онт. (О. Л.). — Не дивлячись на коротку підготову і ряд імпрез, які відбувались тут в неділю, 15-го листопада, українська громада Торонто щиро відгукнулась на звернення Провінційної Ради КУК і майже виповнила залю Вест Парк, щоб привітати й послухати оперного співака Великого Театру у Варшаві, Володимира Денисенка.

Програма концерту складалась із народних українських пісень, композицій та арій із опер західньоевропейських композиторів.

Перша частина концерту — це літературно-вокальний монтаж поезій В. Симоненка і музично-творчого відтворення глибоких дум Т. Шевченка і В. Симоненка авторства самого співака.

Хоч у концерті оперного соліста публіка не сподівалась рецитацій, то це зовсім не було від'ємним явищем програми, бо В. Денисенко з великим драматичним хистом і досвідом може висловитись як у пісні, так і в мистецтві слова. І публіка прийняла цей задум великими оплесками, піддержаними признанням.

В. Денисенко в ролі Бориса Ґодунова

У цій частині ми почули ще: „Дивлюсь я на небо", „Чорні брови", „Козак" і дві арії Карася із опери „Запорожець за Дунаєм".

В інтерпретації кожної пісні В. Денисенко передає індивидуальне трактування окрємих пісень і, як високої кляси актор, кладе силу слова на рівні з музикою.

У досягненні нюансів застосовує він найглибші „піяно" і вміру тривалих „меццо-форте".

Його незвичайно теплого й багатозмістовного тембру бас-баритона можна б слухати й не наслухатись, а його стійкість інтонаційна звернула увагу присутніх.

Найбільш імпресивною була частина з оперними аріями з „Фавста", „Севільського Цирульника", „Дон Карльоса", в яких найкраще засвідчив співак майстерність драматично-вокальних спроможностей.

Як уже інформовано, В. Денисенко виступить з концертом в Ню Йорку в неділю, 29-го листопада, о год. 2:30 по полудні в залі середньої школи Стайвезант. Акомпаньямент — д-р Юліяна Осінчук. Концерт влаштовує Окружний Комітет Відділів УНСоюзу.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ НЕ ЗАБУВАЄ ПРО ЧЛЕНІВ УГГ

Вашінгтон. — Ув'язнення письменника й правозахисника Миколи Руденка викликало живу реакцію серед українсько-американської громади.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні вислала петиції з тисячами підписів американських громадян до Державного департаменту у Вашінгтоні. В петиції закликалось Державний департамент, щоб він дипломатичним шляхом старався про звільнення М. Руденка й інших.

На ці численні петиції Секретаріят Організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні отримав відповідь — обширного листа, в якому з'ясовано становище Державного департаменту до переслідувань в Україні та до ув'язнення М. Руденка.

З листа виходить, що Державний департамент пильно слідкує за переслідуваннями в Україні, а зокрема за ув'язненням членів Української Гельсінкської Групи. Дальше в листі згадується, що Державний департамент і надалі буде виявляти турботу над недолею М. Руденка і інших та висловлювати урядовим чинникам своє незадоволення з цієї причини.

На закінчення листа, що його підписав Джеймс Шумейкер, який відає справами ЗСА і СССР, Державний департамент запевняє, що недоля М. Руденка і інших, що знаходяться в подібному положенні залишиться і надалі предметом клопотання і обіцяє зробити все, що є в його силах, щоби облегшити їхню недолю, а крім того звернути увагу світової публічної опінії на порушення індивідуальних людських прав совєтськими властями, зокрема на форумі Мадридської конференції.

Греція заповідає усунення американських баз

Атени, Греція. — В часі своєї передвиборчої кампанії теперішній грецький прем'єр Андреас Папандреу висував вимогу усунення американських баз території Греції, як одно зі своїх головних завдань. Тепер він виступив зі своєю першою великою політичною промовою, в якій не тільки заповів усунення американських баз, але й вихід Греції з оборонної системи НАТО та звільнення її території з усякого роду атомової зброї.

У цій своїй промові прем'єр Папандреу заявив, що програму, яку він висував у передвиборчій кампанії, він послідовно буде переводити в життя. Головну увагу присвятив Папандреу внутрішнім справам. Соціяльні реформи, соціялізація головних галузей господарського життя, боротьба за піднесення господарської активности та децентралізація державної адміністрації й передання великої кількости її дотеперішніх функцій місцевій і провінційній адміністрації будуть головним напрямними внутрішньої політики уряду Папандреу.

У зовнішній політиці буде наголошено пов'язання тієї політики з потребами національної оборони. Папандреу буде дбати про піднесення оборонної сили й бойової готовности збройних сил Греції. В цьому з'ясуванні Папандреу підкреслив грецько-турецький конфлікт, спричинений окупацією частини Кипру турецькими військами й втручання Туреччини в грецькі територіяльні води на Егейському морі та готовість в потребі опиратися на збройну силу, коли не допишуть усі інші засоби. Папандреу заявив, що вже в перших місяцях наступного року він вимагатиме устійнення реченців, у яких американські бази на терені Греції будуть ступнево ліквідовані. До часу їхньої ліквідації вони можуть бути далі в операції, але під умовою, що контролю й нагляд над ними матимуть грецькі чинники та що вони будуть повністю підпорядковані грецьким державним інтересам. Вийшовши з оборонної системи НАТО, Греція залишиться й на далі в загальній системі НАТО так, як це має місце в Францією.

В справі виходу Греції з Европейського спільного ринку Папандреу не зайняв ніякого становища, ані не повторив своєї вимоги з часу передвиборчої кампанії відтягнути Грецію з нього. Ця промова Папандреу викликала великий відгомін в европейських дипломатичних колах, які з огляду на їх вагомість покищо стрималися зі своїми коментарями й публічною реакцією на неї.

ПРЕЗИДЕНТТ НАЛОЖИВ ВЕТО НА ЗБІЛЬШЕНІ ВИДАТКИ

Вашінгтон. — Конгрес ухвалив закон зі збільшеними бюджетовими видатками, але президент Роналд Реґен наложив вето на нього, уважаючи, що ухвалена Конгресом висота видатків збільшувала б з одного боку бюджетовий дефіцит, а з другого піднесла б інфляційний натиск. Це було перше вето нового Президента.

Конгрес ухвалив цей закон в останньому моменті перед виїздом президента до Каліфорнії, де він святкуватиме День Подяки та після вичерпання бюджетових засобів з попереднього року. Вето Президента викликало таке негайне скорочення фондів, що велика частина державного апарату залишалася без фінансових засобів для покриття біжучих рахунків. У зв'язку з тим Уряд зарядив негайне, але тимчасове звільнення з праці великого числа працівників. Щоб уникнути цього Конгрес ухвалив продовження бюджетування на три дальші тижні в попередній висоті. Заки переведено це все, Президент стримав свій виїзд до Каліфорнії і від'їхав щойно після підписання нового закону про тимчасове тритижневе продовження дотеперішнього бюджету.

У часі маневрів, зв'язаних з тією скомплікованою операцією, загострився конфлікт між Білим Домом і Капітолем. Мотивом наложення вето був факт, що Конґрес, ухвалюючи бюджетовий закон у висоті 428 більйонів долярів, відкинув вимогу Президента перевести ощадності на 8,5 більйона долярів. Президент рішуче вимагає тих ощадностей, бо непередбачені видатки зростають так швидко, що загрожує небувало високий бюджетовий дефіцит. Через це Президент мав до вибору послідовно домагатися ощадностей, або піднести податки, чи затягнути державну позику. Наскільки це можливо Президент вибирає перше, тобто ощадності, знаючи що дефіцит і так буде високий.

Демократична більшість в Палаті Репрезентантів намагалася вманеврувати Президента в ситуацію, в якій він мусів би прийняти збільшені бюджетові видатки. Коли ж він таки оминув цього, речник демократів Томас О'Ніль, спікер Палати Репрезентантів, заявив: „Цей Президент менше знає про державний бюджет, як будь-який інший впродовж мого цілого життя". Речники Білого Дому відповіли, що ніякий Президент ніколи сам не приготовляв бюджету, він має для цього найкращих спеціялістів, яким він тільки дає загальні напрямні та вказівки.

В Америці

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЖУРНАЛ „НЮЗВІК", повідомив, що лівійський диктатор Муаммар Каддафі нахваляється вбити президента Роналда Реґена, віцепрезидента Джорджа Буша, державного секретаря Александра Гейґа і секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнберга. З цією метою Каддафі доручив своїм підлеглим сформувати спеціяльну групу терористів, завданням яких є підготовитись до виконання цієї задачі. Журнал також повідомляє, що речники ЗСА є рішені знищити при допомозі бомбовиків типу Б-2 терористичні гнізда в Лівії, якщо б дійсно були помітні якінебудь намагання зі сторони лівійського диктатора. „Нюзвік", цитуючи речників Білого Дому, які однак не бажали бути названими, каже, що у зв'язку з цією й іншими загрозами американська секретна служба зміцнила охорону Президента і найближчих його співробітників. Як відомо, Каддафі погрожував вбивством президента зараз після того, як американські джетові літаки збили два лівійські літаки над затокою Сідра у вересні цього року.

ДЖОРДЖ КЕННАН, ВІДОМИЙ ІСТОРИК І дипломат та колишній амбасадор ЗСА до Совєтського Союзу, виступив з доповіддю перед студентами і членами факультету університету Дартмут в Ню Гемпшері, у якій він закликав Адміністрацію президента Роналда Реґена і американську пресу переглянути свою дотеперішню в більшості неґативну поставу до Совєтського Союзу. Кеннан, який тепер є співпрезидентом Американського комітету для зближення Заходу зі Сходом признався, що З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз ділять глибокі противоріччя і що деякі аспекти совєтської політики не можуть бути сприйняті американцями. Але вину за це поносять, на його думку обидві держави, які досі не спромоглися внести ясність у відносини між ними. Все ж таки Кеннан вважає, що погляд ЗСА на СССР є „занадто субєктивний", а в деякій мірі може й небезпечний, особливо „перебільшення совєтського зброєння", яке робиться для поповнення власного арсеналу зброї. Така політика, — каже Кеннан, — штовхає народи на шлях холодної війни і конфронтації . Колишній амбасадор, як відомо, був великим прихильником доктрини стримування совєтського експансіонізму, а не протиставлення йому мілітарної сили.

ДЖАН В. ГІНКЛІ, ЯКИЙ НАМАГАВСЯ ПОКІНЧИТИ самогубством у в'язнивній келії і від того часу перебував у військовому шпиталі, знову повернувся до в'язниці. Джан Рассел, речник Департаменту справедливости заявив, що лікарі будуть пробувати встановити чи в наслідок припинення на кілька секунд доплиavу кисню Гінклі не пошкодив собі мозку. Більшість лікарів однак вважають, що дотеперішні бадання виказали, що він повністю здоровий і фактично не потребує більше лікарської опіки, якщо б не вимога батька. Адміністрація в'язниці, у якій перебуває Гінклі збільшила тепер нагляд над ним на протязі 24-ох годин. Процес над Гінклі розпічнеться 4-го січня 1982 року і, як кажуть речники Департаменту справедливости, триватиме правдоподібно кілька тижнів. Гінклі, як відомо, виконав атентат на президента Роналда Реґена 30-го березня ц.р., у якому крім Президента постраждали також три інші особи.

ЧОТИРИ РЕСПУБЛІКАНЦІ, ГУБЕРНАТОРИ середньозахідніх стейтів, дораджували президентові Роналдові Реґенові, щоб він, замість скорочувати фонди на соціяльні і зокрема медичні програми, зменшив радше витрати на дозброєння, бо на їхню думку, „лізти надто глибоко в кишеню американських громадян є дуже небезпечно". Губернатор Джеймс Р. Томпсон з Іллиной, віцепрезидент республіканської асоціяціїл губернаторів заявив, що в особистій розмові з Президентом він порушував вже раніше цю проблему, але президент Реґен відкидає таку можливість з тієї причини, що Совєтський Союз не зупинив перегонів в озброєнні і ЗСА можуть опинитися в дуже небезпечній ситуації вже в найближчому майбутньому. Інший губернатор, Лі С. Драйфус з Висконсину не погоджується зі становищем Президента, бо на його думку великої різниці у військовому бюджеті не буде, коли обтяти з нього замість п'яти, сім більйонів долярів.

Заплянували Студентський вечір у Філядельфії

Філядельфія (В.Б.).—Тут оприлюднено плян перевести знову Студентський вечір, в неділю, 6-го грудня, ц.р., о год. 3:30 по полудні в приміщенні Філії УКУ.

Як і минулого року, цю імпрезу координує Асоціяція в Темпл університеті у співпраці з активними студентськими клюбами та молодечими організаціями Філядельфії. Програма буде присвячена переслідуваним патріотам України. Після ділової частини буде товариська зустріч з перекускою.

Відрадним явищем є те, що з новим шкільним роком знову відродились українські студентські клюби на університетах Філядельфії. Українську Асоціяцію в Темпл очолює Богдан Басага. В Ля Салл коледжі вибрано головою Рому Шкільник, Клюб в Пенсильванійському університеті очолює Надя Слиж, в Дрексель університеті С. Миколайчук, а в Менор коледжі — Ліда Хоменко.

ПОСАДНИК КАЧ ШУКАЄ СПІВПРАЦІ З УКРАЇНЦЯМИ

Ню Йорк, Н.Й. — В середу, 18-го листопада ц.р., посадник Ню Йорку Едвард І. Кач уділив підгодинне інтерв'ю для „Свободи", яке перевів д-р В. Душник. Спершу розмова велася лише між асистентом мейора Гербом Рикманом і Енн Патнам, заступницею пресового секретаря .

(Фото: Г. Вемпп)

Посадник Е. Кач з д-ром В. Душником під час інтерв'ю.

На вступі представник „Свободи" поґратулював посадникові Качу за його перемогу у виборах, які він виграв, маючи відкриту підтримку обидвох партій.

Мейор Кач: Прошу подякувати всім українським американцям, які, я знаю з певністю, голосували поголовно за мною. Тому завдячую свою перемогу у великій мірі також українцям, бо я знав давніше і знаю тепер, що вони є моїми приятелями так, як я є і далі буду приятелем українців.

Питання: Що ви хотіли б сказати українській громаді великого Ню Йорку?

Мейор Кач: Прошу переказати вашим землякам, за посередництвом вашого щоденника, що в мені, як в посадникові Ню Йорку, українці мають великого приятеля . Також скажіть їм, що на мою думку немає більш пильних, більш льояльних і більш завзятих громадян нашого великого міста, тк українця. Їх багатогранна діяльність, їх всебічний вклад в розбудову нашого міста є незаперечні. Крім того, як консервативно-настроєна етнічна група, українці є оборонцями родинного ідеалу, бо знають, що сильна родинна традиція є основою суспільно-громадського ладу у світі.

Питання: Ці ваші похвали спонукують мене порушити дуже важливу справу, яка заторкує кілька великих і важних українських американських суспільно-культурних і наукових інституцій. Їм відібрано привілеї звільнення від реальностевих податків . Як вам відомо, ці організації і інституції гуртують тисячі членів, зокрема молоді, які є остоєю і рупором української громади в Америці . Чи є будь-які шанси, щоб це рішення відтягнути?

Мейор Кач: Справа не є такою простою, як вона виглядає на позір. В першу чергу ці реальностеві податки-це справа закону, якого ані мейор, ані жадний департамент міського уряду не може змінити. Одначе, ця справа не є пропащою, бо кожна інституція має право відклику до суду. І якщо така інституція докаже, що вона має належні кваліфікації, визнані законом, їй привернуть право звільнення від податків.

Тут вмішався до розмови п. Рікман, який сказав, що в тих справах бюро мейора Кача є в контакті з Й. Лисогором і д-р Юрієм Волинцем.

Мейор Кач: Мені дуже цікаво знати, чому українці не зацікавлені в отриманні міських посад, бо, не зважаючи на економічне положення, Ню Йорк все має певні посади у своїх численних

(Закінчення на стор. 4)

ПАНЕЛЬ В ІРВІНҐТОНІ

Ірвінґтон, Н. Дж. — В неділю, 29-го листопада ц.р., о год. 4-ій по полудні, тут в Українському Народному Домі при 140 Проспект авеню заходами Відділу УККА відбудеться панель на тему: „Усі засоби на допомогу Україні". В панелі братимуть участь: ред. Володимир Біляїв — „Український політикум у вільному світі"; інж. Микола Семанишин — „УККА сьогодні та в майбутньому"; ред. Ярослав Гайвас — „Український націоналізм поза Україною"; Роксоляна Стойко-Лозинська — „Співпраця і зміна поколінь". Модератором панелю буде Стефанія Букшована. Після доповідей — запити і відповіді.

У світі

У МАДРИДІ ВІДБУЛАСЯ У НЕДІЛЮ, 22-ГО листопада, величезна маніфестація неофранкістів, прихильників політичної лінії колишнього кавділля-провідника Еспанії Франсіско Франко. Гаслом маніфестації було: „Вороги Еспанії і християнської цивілізації наступають. Але Франсіско Франко — найсвітліший меч Европи — з нами". Маніфестація відбулася для вшанування шостих роковин смерти генерала Франко, яка сталася 20-го листопада 1975 року. Така маніфестація відбувається кожного року, але цьогорічна зібрала особливо багато людей. Виступи поодиноких промовців, як і транспаранти менше уваги звертали на поточні еспанські проблеми, а концентрувалися на з'ясовуванні небезпеки марксизму та світового тероризму. Також дуже гостро всі представники правих кіл атакували баскських сепаратистів, які пов'язалися з марксистськими світовими елементами й отримують від них допомогу у фінансах і зброї.

НОВИЙ ІРАНСЬКИЙ УРЯД ОФІЦІЙНО ОСТЕРІГ громадськість Ірану, що в ряди ісламських фанатиків, які творять організацію Ісламських охоронців, проникли таємно висланники комуністичної партії Ірану Тудеґ та члени лівої націоналістичної ісламської організації Муджагедін-о-Хальк. Прем'єр іранського уряду Гуссейн Муссаві подав також в інтерв'ю газеті „Еттеляат", що ті самі елементи проникли в різні інші організації й установи ісламського режиму Ірану. Прем'єр Муссаві остеріг мешканців Ірану перед тими фактами, а державним чинникам і судам дав доручення карати смертю усіх членів лівих організацій прихоплених на таких вчинках.

УЖЕ ВІД ДОВШОГО ЧАСУ В ДИПЛОМАТИЧНИХ колах ісламського світу натякали про можливості створення осі Анкара-Ісламабад. Обидві ті держави — Туреччина і Пакістан — загрожені безпосередньо Москвою, яка зовсім не скривається зі своїми ворожими намірами супроти них. Як подає пресове аґентство Ройтерс, в неділю, 22-го листопада до Ісламабаду прибув турецький генерал Кенан Еврен, голова військової хунти, яка керує політикою сучасної Туреччини. Після прибуття до Пакістану генерал Еврен заявив: „Цілий той район опанований напруженням і конфліктом і тому Туреччина й Пакістан мусять спільно приступити до виконування важливих завдань".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P O Box 346 Jersey City, N J 07303

Добрий, але чи реальний плян

У своїй промові в Клюбі крайової преси у Вашінґтоні 18-го листопада ц. р. президент Роналд Реґен з'ясував плян, який буде пред'явлений Совєтському Союзові, з яким Америка відновить переговори про обмеження зброєння 30-го листопада ц. р. Водночас, це було наче пояснення опозиції Реґена супроти підписаного в червні минулого року американсько-совєтського договору у Відні в цій самій справі. Той договір, що його підписали тодішній президент Джіммі Картер і Леонід Брежнєв, відомий від перших літер англійської назви, як САЛТ 2 (САЛТ 1 підписав Ніксон) стрінувся з опозицією Реґена зразу, як тільки Реґен проголосив свою кандидатуру на президента і, вигравши вибори, Реґен потвердив ту свою опозицію: тому САЛТ 2 застряг у Сенаті і не був ратифікований.

Роналд Реґен правильно оцінював ці обидва підписані між Америкою і Совєтським Союзом договори „про обмеження стратегічної зброї", як безвартні і корисні тільки для СССР, а не Америки, бо встановлені в них цифри допускального зброєння Америкою і Совєтським Союзом у різних категоріях зброї, не припиняли зброєння, а, навпаки, сприяли дальшим перегонам у зброєнні. З такою різницею, що Москва використовувала всі ці можливості дальшого зброєння і розвитку нових родів зброї, а Америка натомість, протягом останнього десятиріччя злегковажила цю ділянку, що створило нинішню загрозливу для світу ситуацію. У своїй згаданій промові президент Реґен потвердив, що йдеться не про обмеження майбутнього зброєння, а про поменшення існуючого арсеналу зброї. Тому, що найактуальнішою проблемою, яка наробила найбільшого шуму у міжнародній пресі та породила найбільший спротив з боку Совєтського Союзу є плян встановлення в кількох країнах Західньої Европи (Західня Німеччина, Італія, Британія, Голляндія і Бельгія) 572-ох нових американських ракет типу „Першінґ" з багаточленними атомовими „головками", то президент Реґен заявив: Америка готова виректися того пляну, якщо Совєтський Союз з терену Західньої Европи забере свої атомові ракети, націлені на західньоевропейські країни.

Американські коментатори негайно висловили поважний сумнів, чи Совєтський Союз погодиться на такий плян, як на базу нових переговорів про роззброєння. Плян Реґена розумний і логічний: світ стривожений щораз більшим арсеналом атомової зброї, світ боїться третьої світової війни в атомовій війні, як загрози для існування людства. В різних країнах Західньої Европи відбулися масові демонстрації проти атомової зброї, — і тут не грає ролі, що ті демонстрації були інспіровані і організовані місцевими комуністичними партіями з наказу Москви, бо люди насправді всюди, в усіх країнах, лякаються накопичування зброї масового винищування. Плян Реґена націлений на поступове, але безперервне редукування існуючих запасів ядрової зброї „аж до нулі", скритої чи то у гарматних набоях, чи в ракетах чи бомбах, скидуваних з літаків за прецедентом перших таких трагічних подій, як атомове збомбардування японських міст Наґасакі і Гірошіми у 1945 році.

Але сумніви американських коментаторів — оправдані: до нечисленних вийнятків належали випадки, коли Совєтський Союз погоджувався на відтягання своїх військ з якоїсь, зайнятої ними чужої території (Австрія) і завжди, принципово, Москва противилася, щоб виконування нею підписаних договорів що стосувалися зброєння чи пак роззброєння — контролювала будь-яка друга сторона. Готовість Америки знищити власний арсенал атомової зброї дуже шляхетна і мудра, — вона іде по лінії інтересів миру і безпеки. Але ціллю Совєтського Союзу не є мир і безпека, тільки завойовування щораз дальших країн, щоби „угробити" вільний світ.

Плян Реґена в одному дуже добрий: якщо СССР відкине його, то ввесь світ і всі пацифісти у ньому знатимуть, кому залежить на зберіганню атомової зброї. Уже недавня історія із совєтським шпигунським підводним човном, який осів на скелі глибоко на шведських водах, прохолодила дещо фанатичних пацифістів в Европі — відкинення Брежнєвим і Ґромико пляну знищення існуючих запасів атомової зброї — перехилить світову публічну опінію ще більше у сторону Америки. Тепер полетів до Західньої Німеччини Брежнєв з головною ціллю — розколоти членські країни НАТО: проголошений вміжчасі плян Реґена напевно утруднить йому цю, згори невдачну, місію.

НОВЕ ПОКОЛІННЯ РОДУ КЕННЕДІ, приходитиме тепер до голосу у політиці, — кажуть політичні спостерігачі. Губернатор Едвард Кінґ з Массачусетс, є готовий найменувати Джозефа П. Кеннеді, 29-річного сина покійного сенатора Роберта Кеннеді, на секретаря енергетики у стейтовому уряді.

Т. Т.

ПРИЛОВЛЕНІ НА ГАРЯЧОМУ

II

Він плекав надію саме тут, у штабному центрі квантунців, зазирнути у закутки душ японського генералітету, аби отримати відповідь на запитання: в якому кінці землі — у Європі чи на віддалених рубежах Східньої Азії — звершиться те, про що мріяв щоденно, те чого ждав, як благовістя господнього, — наступ на більшовицьку Росію".

Мимоволі Стась виговорився, що Євген Коновалець мав якісь ширші пляни перед собою: усунення совєтської системи й побудову на її звалищах вільних держав вільних народів. Але зразу після того він опам'ятується, або його „літредактор", тобто партійний цензор, і швиденько переходить на звичайні совєтські рейки обливання всього несовєтського совєтськими помиями: „ — Даруйте мені, але розчарування завжди гірке. Їхав до вас у сподіванні на краще взаєморозуміння. Виступ Японії проти Радянської Росії неминуче підштовхнув би хід подій у Європі. Повалення большевизму дало б самостійність Україні. Наш уряд, — він натиснув, на слові „наш", — встановив би з Японією міцні економічні й політичні зв'язки...

Розплющивши очі, Доіхара сказав:

— Ми не збираємося...

— Вибачте, пане полковнику, я переб'ю вас, — кинув Коновалець. — Не зарікайтеся. Український хліб, вугілля, руду можна відвантажувати як на Захід, так і на Схід, а куди ближче буде, то вже залежатиме від міцності наших взаємин...

Ви мене знову не зрозуміли, — всміхнувся Доіхара. — Ми не збираємося робити з ваших емігрантів міністрів. Нам потрібні агенти-виконавці. Для роботи на російському узбережжі океану, у Приамур'ї, в Сибіру. Їхні переконання мене не цікавлять, я платитиму гроші не за це. З вашою поміччю відберемо агентів з вищих тутешніх січовиків. То як, пане Коновалець пристаєте на мою пропозицію? Вирішуйте, доки я не передумав. Хто я такий — ви знаєте, вам дещо сказали про мене ваші... е... однополчани.

На цьому можна б було закінчити, бо на цьому вичерпується совєтська вигадливість: їхні противники, а зокрема українські самостійники — це звичайні чужі розвідники, аґенти тощо. Цю тему розробляє совєтська преса на всі можливі лади, міняючи тільки ситуації й особи.

Одначе в тій же „Увертюрі", чи радше в передслові до неї „добре поінформований" автор подає інформацію, про неправдивість якої кожен український читач на давнтавні Ню Йорку, Філядельфії, чи іншої метрополії знає, що вона виссана з пальця. Ось вона: „Нещодавно у західній пресі промелькнули рядки — один із „провідників" горезвісної ОУН Стецько здійснив „дружній" вояж... до Китаю. Старому вовкулаці не сидиться в запічку фашистських недобитків. Цього разу буржуазно націоналістичне охвістя спорядило його в далеку дорогу на пошуки спільників серед китайських гегемоністів. поки що не відомо, якими векселями наділили оунівця „побратими" з „піднебесної імперії". Та рано чи пізно тайне стає явним. Адже терористи-сокирники, однодумці Стецька, свого часу вже кидалися в обійми до японських мілітаристів, пропонували самураям своє „союзництво" у майбутній війні проти Радянського Союзу. Що з того вийшло — про це читач довідається, познайомившись з уривком із своєї нової повісті „Увертюра". У повісті йдеться про далекі вже 30-ті роки, що, як свідчать події, перегукуються з сьогоднішнім днем.

Як бачимо, „інформація" ця від початку і до кінця є звичайною вигадкою, яка впроваджує в помилку тисячі людей в Україні. Тих, хто читає ту газету і тих, хто живе українською справою. Яка є причина, такої очевидної брехні та яка її ціль?

Вгорі ми вже згадували, що „замовники" тієї повісті Стася добре знали, що це все неправда. Стась не мусів того знати, йому могли підсунути з фонду фальшивок усе, що кому захочеться. Тільки, коли він самий секретний сотрудник КҐБ, то тоді він може знати, і то, тільки деякі, причини цього. Сумніву немає, що теперішня влада в Україні і в Москві докладає всіх зусиль, щоб якнайчорніше оклеветати українських націоналістів. Український націоналізм є таки основною небезпекою і загрозою російському імперіялізмові. Ми можемо мати застереження до тих, чи інших його форм і виступів, але прагнення народу до того, щоб бути господарем своєї землі, щоб вільно й повно розвиватися, щоб не бути змушеним слухати чужої думки і чужої волі — а це власне є суттєве для націоналізму — є не лише позитивним явищем, але як видно воно в українському народі живе. І тому російські шовіністи й імперіялісти намагаються здушити його в корені.

Але чому аж така здавалося б далека „далекосхідня" тема, такі пов'язання? На це пояснення може бути одне: боротьба проти большевизму й російського імперіялізму стає ґльобальним явищем так як і ґльобальною є їхня загроза. Це є підставою поставання якщо не загального фронту, то загального пов'язання тих усіх сил, які в ту боротьбу включені. Серед тих сил

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Левенець

„ТВЕРДА ЛЕКЦІЯ ІЗ СССР"

Під таким наголовком широкочитна і популярна нюйоркська газета „Дейлі Нюз" помістила у числі з суботи, 7-го листопада знамениту, основану на фактах редакційну статтю, яка має особливе значення в обличчі посилених, переважно антиамериканських демонстрацій, які проходять в Европі, з ініціятиви лівоpадикальних організацій і, як дехто з політичних спостерігачів думає, з повною моральною політичною і матеріяльною допомогою Совєтського Союзу та його вірних сателітів.

Акція пацифістів

Пацифісти і крайньо-ліві угрупування, які, після довгої психологічної підготови мас, виступили на вулицях численних европейських міст, — пишеться у згаданій редакційній статті, — взяли під обстріл З'єднані Стейти Америки і їхній покищо плян, на підставі якого десь приблизно в 1983 році на території европейських країн мали б бути розміщені ракети середнього засягу „Першінґ 2" у противагу до подібних совєтських ракет уже давно розміщених в країнах Центральної і Східньої Европи. Можливо, що випадок із совєтським підводним човном, на якому за інформаціями шведських пресових аґентств, були вмонтовані також ракети з нуклеарними головками, дещо змінить настанову европейської молоді, яка чомусь вбачає загрозу атомової війни виключно в З'єднаних Стейтах Америки, та більшість політичних аналітиків не вірить у великі зміни після такої інтенсивної пресії СССР на Европу і психологічної та пропаґандивної акції веденої засобами масової інформації Москви і прихильних до неї сил на Заході.

Якби воно не було, совєти своєю морською шпигунською активністю у шведській військовій базі самі вказали Західній Европі на забріханість совєтської антинуклеарної пропаґанди, бо, як відомо, сам генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР Леонід І. Брежнєв пропонував свого часу створення у скандинавських країнах вільної від атомової зброї зони і бажав перетворити Балтійське море на „море миру", щоб таким чином посилити невтралістичні тенденції в Західній Европі, зокрема в скандинавських країнах і Західній Німеччині. Однак, в тому самому часі Москва розбудувала над Балтійським морем сильні воєнно-морські бази і приготовила десантні пляни на випадок потреби висадки до будь-якої західньоевропейської країни. Наглядним доказом була також афера з підводним човном у шведських водах. І тому цілком слушно політичні аналітики кажуть, що єдиною атомовою силою, якої Західня Европа повинна боятися, є Совєтський Союз, який у два, або три рази переважає в атомовій зброї ЗСА, якщо йдеться про кількість запасів.

Реакція ЗСА

Про це й інші справи згадував у розмові з журналістами державний секретар ЗСА Александер Гейґ і секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер. Обидва державні політики ЗСА, користуючись статистикою Пентаґону, що її зібрали і приготовили дослідчі інститути, розвідча служба і численні спеціялісти заявили, що: Совєтський Союз на протязі останніх п'ятьох років майже подвоїв свої збройові зусилля. Тільки в останніх двох роках продукція танків збільшилася з 2,500 до 3,000, бойових машин — легких джетових літаків і бомбовиків з 1,200 на 1,300 на рік. Совєтська торгівля зброєю з країнами так званого третього світу зросла з 3,32 більйона долярів в 1973 році до 14,92 більйона в 1980 році.

Варта пригадати дві багатомовні перестороги, які походять від президента Румунії Ніколаі Чаушеску, який є рівночасно першим секретарем румунської Комуністичної партії, і Ричарда Аллена, дорадника президента Роналда Реґена у справах крайової безпеки. Перший, як відомо, запропонував розпочати роззброєння в Европі від відтягнення совєтських нуклеарних ракет середнього засягу, розміщених в Центральній і Західній Европі, бо він свідомий загрози від цих ракет для Західньої Европи і оборонного Союзу НАТО, яке мусить стосувати превентивні заходи у формі розміщення таких же ракет американського зразку. Очевидно у такій ситуації переспектив на роззброєння в Европі, на його думку, майже немає; другий виразно підтримує політику президента Реґена, що з комуно-московськими диктаторами треба говорити тільки з позицій сили, бо інакше СССР систематично стосуватиме в світі аґресивну політику типу афганської інтервенції, яка є фактичним поневоленням тієї країни Москвою і накиненням її „соціялістичної" системи. Аллен звертає також увагу на шалену пропаґандивну кампанію Москви в Европі проти нібито „започаткованих Америкою переговорів в озброєнні", яка то пропаґанда знайшла деякі відгуки серед опортуністичних сил, які протестують не тільки

(Закінчення на стор. 4)

Іван Стебельський

БАБИН ЯР І УКРАЇНСЬКО—ЖИДІВСЬКІ ПРОБЛЕМИ

I У

У першій мірі самі жиди через свої численні Юденрати й жидівську поліцію, дальше росіяни, (тільки один мільйон служив в різних військових німецьких частинах) білоруси, поляки, румуни (військовий союз), мадяри, що їхня поліція допомагала зганяти жидів і ладувати ними вагони до Авшіцу, болгари, норвежці, французи — їм же немає кінця. Більшість з них була державним народом й мала свої власні уряди й свою незалежну й німцям не підпорядковану поліцію.

Та Л. Давідовіч бачить лише поганих українців й вона закидає усім, що опинилися на еміґрації, що вони втекли від справедливої кари за поповнену коляборацію, а тих, хто залишився, помилував Сталін із-за їхнього знаного антисемітизму. Вона не хоче цього бачити, що з відходом німців еміґрувала велика частина політичних і громадських діячів і патріотів не тому, що співпрацювали з німцями, а тому, щоби рятувати життя, знаючи добре совєтський режим з власної життєвої практики й будучи антикомуністами.

Відносно помилування тих, що залишилися, то це — нечесна видумка, бо відомо скільки наших братів розстріляно, а скільки соток тисяч заслано на далеку Сибір, та і якже багато українських в'язнів заповнило совєтські тюрми й концентраційні табори за мниму коляборацію, або за чинну боротьбу з московсько-большевицьким окупантом.

Перед вибухом німецько-большевицької війни в Києві жило 960,000 людей в тому 360,000 жидів. Отже, щотретій житель столиці України був жидом. Увесь час вони були управілейованими й довіреними громадянами, всюди займаючи високі пости а в столичному НКВД становили абсолютну більшість. Уже в перших днях війни знатніші з них почали втікати на Схід, а з наближенням фронту вони масово залишили Київ. Залишилося їх в Києві не багато в цьому найбідніші, хворі, старі й діти. За підрахунком статистичного відділу однієї з районових управ міста Києва, в 1942 році у Бабиному Ярі розстріляно 72,600 жидів, обрахування якого є на підставі свідчення мешканців Києва, що приблизно згоджуються з раніше наведеними документами.

Якщо йдеться про українців, росіян і інших, то крім знаних перших розстрілів українців з „Українського Слова", літературної групи „Літаври" членів Міської ради й визначніших киян та „Динама", починаючи від 12-го лютого 1942 року, за свідченням трьох очевидців, ґестапівських в'язнів концентраційного табору на Сибірці біля Бабиного Яру, з вул. Короленка 33, де приміщувалася централя ґестапо, кожної середи й суботи вивозили кілька машин в'язнів до Бабиного Яру, де їх розстрілювали.

Скільки їх точно вивезено — тяжко сказати, та якщо взяти до уваги два роки німецької окупації Києва, то можна сказати, що не менше - сто тисяч. Крім цього з концентраційного табору на Сирці кожного ранку виносили кілька сотень трупів і також відправляли в Бабин Яр, бо це було головне лобне й похоронне місце в Києві. Жидівських в'язнів на вулиці Короленка зовсім не було. Це були в першій мірі українці, росіяни й інші. З наведених фактів виходить, що в Бабиному Яру лягло біля 80,000 українців, біля 40,000 росіян, а решта це інші, крім жидів.

Українська Радянська Енциклопедія з 1961 року під гаслом Київ подає: Окупація тривала 778 днів, захопили 9/20 1941. Фашисти вбили 200,000 мирних жителів. Насильно вивезено до Німеччини 100,000

У нюрнберзьких протоколах загальне число жертв Бабиного Яру подають на 195,000

Отак у дійсності виглядають факти про Бабин Яр, а не так як подає Л. Давідовіч. Бабин Яр належить усім жертвам, що були вимордовані там же нацистами, тому дуже прикро, що тут в Америці мусимо зводити бої за правду й нарушену честь українського народу, замість щоб спільно клонити голови перед маєстатом смерти усіх цих жертв німецького садизму.

Зовсім не до теми Л. Давідовіч у своїй статті переїхалася досить злобно по українській історії з перелічуванням жидівських погромів, що мали місце на українських землях, починаючи від гетьмана Богдана Хмельницького, а кінчаючи найновішими. При цьому вона ані одним словом не згадує про численні погроми, що мали місце майже у кожній західньоевропейській державній країні жидівської діяспори. Для непоінформованого американського читача, бож головно для нього пишуться оті всі „наукові статті", виглядає, що кровожадні українці мають монополь на нищення жидів і століттями спеціялізуються у протижидівських погромах.

Та історія як і самі жиди в двох знаних працях „Діяспора" написана Вернером Келлером і „Історія про жидів", що її автор є швайцарець Фредерік М. Швайцер, говорять зовсім щось іншого та вираховують багато західніх країн, де в різних часах і з різних причин відбувалися жидівські погроми й переслідування. Почалися вони на велику скалю досить рано, бо вже за часів першого Хрестоносного Походу 1096-1099 всюди там де переходили хрестоносці. Пізніше вони перекинулися і поширилися на Німеччину, Францію, Англію, знов на Францію, де французький король Филип Четвертий у 1306 році виганяє усіх жидів із цілої Франції. В католицькій Еспанії переслідування і фізичне нищення жидів почалося в 1340 році й тривало майже сто п'ятдесят літ аж до королівського наказу з 1492 року, що ним прогнано всіх жидів з Еспанії, котрі не хотіли приняти християнства. Опісля на чергу прийшли: південна Італія, Португалія, Голляндія, Польща і Росія.

Згідно за книжкою Сальо В. Барона „Російські жиди під царями і совєтами", переслідування і погроми жидів зачалися від часів царя Івана Грізного, котрий наказав кинути в ріку Двину й втопити в 1563 році 300 жидів за те, що не хотіли прийняти православ'я. Опісля їм заборонили жити на деяких російських територіях, їх виганяли зовсім і знову приймали, забезпечуючи за ними мінімальні права прожитку. Щойно за царя Миколи першого 1833 році точно усталено, де жиди мають жити за так званою „чертою поселення". Їм дозволялося жити головно на українських землях поза малими вийнятками на білорусь-

(Закінчення на стор. 4)

З НАШИХ БУДНІВ

Згадуючи Дні Подяки

В Українському Інституті Америки скінчився влаштований 72-им Відділом СУА концерт юних талантів: Марійки Мандзій-Волянської (сопрано) і Надійки Богачевської. А коли під дрібними пальчиками молоденької (тринадцятилітньої) піяністки пролунали останні акорди Токати Хачатуряна, в очах слухачів заросились сльози зворушення. Коли ж втихомирились каскади оплесків, моя сусідка прошептала:

— Який жаль, що не дожив цієї щасливої хвилини покійний дідо концертантки, інженер Влодзьо Богачевський! Тож то зрадів би успіхом талановитої внучечки!. Він, хто жив, болів і радів українською піснею, хто сам відзначався прекрасним голосом та надзвичайною музикальністю.

Через мить на крилах уяви виросла картина, що недавно ще, здається, була аж до болю живою дійсністю: такий рідний та й багатий староприходською гостинністю, гостинний дім панства Татіяни і Володимира Богачевських, при 7-ій вулиці, над книгарнею „Арка". А в ньому — багатолюдний, традиційний обід з нагоди Свята Подяки...

Господи! Як встали та й заспівали такі орли, як батько Володимир і сини, Юрій та Олег, а коли до них приєднився своїм героїчним тенором, маестро Михайло Мороз, та інший молодий мистець Зенко Онишкевич, а коли музичне керівництво над цілим підприємством перебрав у досвідчені, фахові руки, композитор Ігор Соневицький, то з цього вийшов такий душевний пир, такий концерт, що рівного йому ви не знайшли б і в деяких концертових залях...

Господи! А як вдарили хлопці голосами, то здавалось ось-ось і розпадуться стіни розспіваного будинку під 48-им числом, неначе мури біблійного Єрихону! А це так могутньо вийшло в них „греко-католицьке Многая Літа" на пошану достойної господині дому, пані добродійки Татіяни, щасливої, гордої за такий музикальний рід, за таких славних гостей!.. Одробини цього щастя, заблисли були на момент в очах пані Татіяни тоді, в Українському Інституті Америки, коли вона прислухалась до концертування молоденької внучки, Наді.

Згадуючи цьогорічний День Подяки, прийшло мені на гадку, якби то невеликим коштом продовжити це симпатичне свято аж до неділі 31-го листопада, і в культурний спосіб його завершити, взявши участь в небувалому у нас концерті, нашого земляка, Володимира Денисенка, бас-баритона Великого Театру в Варшаві, „справжнього героя опери", як називають його закордонні рецензенти. Наш гість саме вернувся з Канади, де успішно концертував, а тепер черга за українською громадою Великого Ню Йорку якнайкраще його привітати, виповнивши авдиторію Стайвезант гайскулу по береги!

Разом із ним, за фортепіяном, матимемо нагоду почути і побачити, нашу „власну", нюйоркську піяністку, Юліяну Осінчук.

Ікер

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ПИТАННЯ: На останній сторінці „Перця" стало, завзято і уперто — детант чи ні — друкують несотворенні речі проти Америки та Заходу. Скажіть, будь ласка, з якою вірогідністю совєтський читач сприймає оті нісенітниці? (Г. Гордієнко).

ВІДПОВІДЬ (закінчення): Не можна, однак, заперечувати і того факту, що через брак інших джерел інформації, крім офіційних, всяка критика, — чи то Заходу, чи то діяльности українців у вільному світі, чи навіть діяльности дисидентів, — для великої частини населення СССР — це єдине джерело, з якого можна дістати інформацію. Більшість громадян СССР належить саме до цієї категорії читачів, яка, не звертаючи уваги на критику, старається з критичних матеріялів виловити інформацію про те, про що позатим жадна газета і жаден журнал ніколи нічого не друкує. Тому ті видання, де вміщено „розносну" статтю про якогось дисидента, чи про діяльність еміґрантів важко буває знайти у продажу — їх розкуповують.

Я особисто багато інформації про діяльність українців у вільному світі черпав саме з таких здебільшого лайливих статтей. Бож коли у совєтській пресі хто згадує про СКВУ, чи про АБН, чи про ЗЧ ОУН, як не в таких жовчних та ненависницьких статтях? Там же можна довідатися і про еміґраційні видання: про „Свободу", про „Гомін України", про „Юкрейнієн Квортерлі" і т. п.

Знаючи про це, совєтські боси стараються якнайменше публікувати навіть і критичних статтей на теми дисидентства, еміґрації, релігійного життя та взагалі про те, про що, за їхніми поняттями, маси не повинні багато знати. Однак обставини змушують їх порушувати це неписане тоталітаристичне правило. Треба ж і аґітаторів готувати і поборювати „шкідливий" вплив „ворожої" пропаґанди. Отож доводиться проти своєї волі писати про те, про що їм не хотілося б. Але

(Закінчення на стор. 4)

Приловлені...

(Продовження зі стор. 2)

є і українська сила. Мала вона, дуже мала, чи більша, але вона є. За відповідних умов вона має всі вигляди для того, щоб розвинутися і вирости. Отже не можна її легковажити, а треба зразу взяти під обстріл. Представити українських самостійників японськими аґентами не лише клеймить українську людину, але воно й не до смаку великому числу китайців з-поміжи тих, хто довідається про щось таке. Тільки частина з тих, хто таке прочитає, або довідається з другої, чи третьої руки буде старатися, чи буде мати змогу це перевірити. Більшість прийме ту інформацію так, як вона подана.

Накінець, большевики зацікавлені в наставлюванні народів СССР проти Китаю, як японців, так і всіх інших народів, що є, або можуть бути по другому боці барикади. Тому треба витворювати відповідні настрої, поширювати відповідні інформації, без цього бо важко добитися сподіваного успіху.

Оце, хоч не всі, але деякі з важливіших причин, чому совєтські лідери пускаються аж на такі фальшивки, чому вони в поспіху зробити своє діло, роблять такі великі помилки, що їх без труду можна зловити за руку на гарячому, тобто в ході поширювання очевидної брехні. А це також доказ, яка в них існує велика потреба, коли вони беруть таке ризико і хапаються таких двосічних засобів.

У ЗВ'ЯЗКУ ЗІ СВЯТКУВАННЯМ 75-ЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ ЦЕРКВИ СВ. О. МИКОЛАЯ

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ УНС В ЧІКАҐО

влаштовує

В НЕДІЛЮ 13-го ГРУДНЯ 1981 р.

в залі школи св. о. Миколая

(Райс і Левітт)

ІМПРЕЗУ ЗІ СЛІД. ПРОГРАМОЮ

1. ДОПОВІДЬ

«Вклад українців у розбудову міста Чікаґо»

проф. Іллінойського Університету — Мельвин Ґ. Галлі.

2. ДОПОВІДЬ

«Початки українського Чікаґо»

заст. гол. предсідника УНСоюзу

д-р М. Куропась

МИСТЕЦЬКИЙ ВИСТУП

кол. артистки

Чернівецького театру

п-і ЕВЕЛИНИ БЕЛЮЦЬ

(перший раз в Чікаґо)

Перекуска: сир і вино

Початок імпрези: 1-ша година попол.

(по останній Службі Божій)

Вступ вільний

Український Інститут Америки, Інк.

влаштовує

ДОПОВІДЬ

про Станислава Людкевича

з музичними записами, яку виголосить

Проф. ЮРІЙ ОРАНСЬКИЙ

в неділю, **29-го листопада 1981 р., о год. 3 по пол.**

Заля Інституту Америки, 2 Схід 79-та вул., Ню Йорк

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців Америки

запрошує Українське Громадянство на

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ КАРТИН

сл. п.

МИРОСЛАВА РАДИША

в неділю, 29-го листопада 1981 р., о год. 1-ій по пол. в Ґалерії ОМУА при 136 Друга Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Виставка відкрита в будні від 6-8 веч., в суботи і неділі від 1-8 веч. і триватиме до 6-го грудня 1981 року.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу — Ню Йорк

влаштовує

КОНЦЕРТ

ВОЛОДИМИРА ДЕНИСЕНКА

БАС-БАРИТОН ВЕЛИКОГО ТЕАТРУ у ВАРШАВІ

Акомпаньямент — **ЮЛІЯНА ОСІНЧУК**

Неділя, 29-го листопада 1981 р., о год. 2:30 по пол.

Stuyvesant High School Auditorium, 345 E. 15th St., New York, N. Y.

Квитки: $7.00, $5.00 можна їх набути у: АРКА, ЕКО, СУРМА

СЛІДКУЙТЕ ЗА ВИСТУПАМИ В ІНШИХ МІСЦЕВОСТЯХ:

Баффало, Н. Й. — 22-го листопада • Клівленд — 6-го грудня

Нюарк, Н. Дж. — 12-го грудня • Філядельфія, Па. - 13-го грудня

ГЕМПСТЕД ВШАНУЄ В. ІВАСЮКА

Гемпстед, Н. Й. (М. Курчак). — В неділю, 6-го грудня ц.р., о год. 3:30 по полудні в залі Українського католицького парохіяльного центру при 226 Юніондейл авеню в Юніондейл, Н. Й., заходами комітету, створеного при 327-му Відділі УНСоюзу відбудеться Святочний вечір для відзначення смерти Володимира Івасюка. В програмі — доповідь про Івасюка, декламації музично-вокальні точки, що їх виконують Олесь Кузишин і Христина Іванів з Ню Йорку. Дохід з імпрези призначений на допомогу українським в'язням і їх родинам в Україні.

Вступайте в члени УНСоюзу!

ФУНДАЦІЯ УВУ ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!

UFU Foundation, Inc.
203 Second Avenue
New York, N.Y. 10003

„Послухайте, діти”

Відомо, що рідна мова є дуже важливою в житті людини, а особливо в нашому народі в нашій родині, коли наші діти виростають в чужомовному оточенні. Відомо, що без рідної мови нема народу, мова–душа народу.

Ми, українці, до болю знаємо і читаємо, що большевики розуміють добре, що значить рідна мова, тому вже зарання навчають дітей у садочках російських мови й пісень. Цим тривожним подіям, що відбуваються в Україні, мусимо серйозно протиставитись. Нашим найважливішим кличем мусить бути „Рятуймо рідну мову!”. Розмовляйте вдома лише по-українськи, читайте дітям українські книжки, яких є багато в наших книгарнях, передплачуйте „Веселку”, де знайдете багато гарних ілюстрацій.

Щоб допомогти батькам, 82-ий Відділ СУА в Ню Йорку ще в 1970 році видав першу платівку для дітей під заголовком „Послухайте, діти” з казками й піснями, звуковими ефектами, з чародійним дитячим світом. На виконавців запрошено письменників і музикантів: Лесю Храпливу, Діму, проф. Курилович-Чапельську, Ізабелу Фоменко та музичний садочок під проводом проф. Галини Мирошниченко-Кузьми.

Платівка мала великий успіх і скоро розійшлася. Тепер на настирливе бажання батьків цього року платівку і касети перевидано вдруге

Отож, дорогі батьки, подбайте, щоб у вашій хаті обов'язково була платівка або касета „Послухайте, діти”. Діти дуже радо слухають, вивчають пісні і вірші, та в той спосі засвоюють собі зарання свою рідну українську мову. А знаємо нашу мудру приповідку: „Як Івась не навчиться, то Іван не зможе”.

Ціна платівки або касети 7 долярів (на поштову оплату просимо долучити один доляр). Замовляти: „Molode Zyttia” 304 E. 9 th St., New York, N.Y. 10003.

В Ню Йорку платівка продається в українських крамницях „Арка”, „Еко”, „Сурма” та „Молоде життя”

Ольга Соневицька

В ДВАДЦЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашої Дорогої й Невіджалуваної

МАТЕРІ, БАБУНІ, ПРАБАБУНІ й ТЕЩІ

бл. п.

КЕКИЛІЇ з ВОЛЯНСЬКИХ ҐАРДЕЦЬКОЇ

суспільно-громадської діячки і члена Управи Центральних Жіночих Організацій

відбудуться в неділю, 29-го листопада 1981 року

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па., в церкві Царя Христа, в год. 12-ій дня,
в Римі, в соборі Св. Софії,
в Торонто, Канада, в церкві Св. Покрови

Про молитви просять:

ІРИНА КУШМЕЛИН — дочка з чоловіком ВАСИЛЕМ і дочками
д-р ОЛЕКСА ҐАРДЕЦЬКИЙ — брат з дружиною ЄВГЕНІЄЮ
д-р МИКОЛА ЦЕНКО — зять, з сином д-ром ОЛЕКСІЄМ, синовою д-р МАРТОЮ і внуком ОЛЕКСАНДРОМ ВОЛОДИМИРОМ

Просимо Приятелів і Знайомих помолитись у цей день разом із нами за Її душу.

✝

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що в середу, дня 18-го листопада 1981 року, упокоїлась в Бозі у Фірті коло Нюрнберґу в Німеччині,

наша Дорога ТЕТА

бл. п.

МАРІЙКА РОМАНІВ

народжена 9-го серпня 1923 року у с. Стебник, пов. Дрогобич, Україна.

ПОХОРОН — в понеділок, 23-го листопада 1981 року.

Ґорем прибиті:

чоловік — МИХАЙЛО
Сестри в Україні
та ближча і дальша Родина
В Америці — МИКОЛА РОМАНІВ з дружиною ҐАЛИНОЮ, донькою ЮЛІЄЮ і сином ВАЛЕРІЯНОМ з дружиною ХРИСТЕЮ

✝

В глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в ранніх годинах, 23-го листопада 1981 року відійшов у Вічність, по довгій і тяжкій недузі, на 74-му році життя

бл. п.

ВАСИЛЬ СЕНЕЖАК

б. адвокат і суддя на Рідних Землях.

ПАНАХИДА — в середу, 25-го листопада 1981 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин — Union Funeral Home, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН — в п'ятницю, 27-го листопада 1981 р., о год. 8:30 ранку з того ж похоронного заведення до української католицької церкви св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Скорбна родина:

дочка — МИРОСЛАВА КІЗИМА з дітьми МОТРЕЮ, ОЛЕГОМ І ЛЕСЕЮ
дочка — ХРИСТИНА
брат — ВОЛОДИМИР з дружиною СОФІЄЮ і дочкою ДІЯНОЮ

В ІЗРАЇЛІ ЗРОСТАЄ ОПОЗИЦІЯ ПРОТИ ПОЛІТИКИ теперішнього уряду, який у відплату за акти терору й диверсії зриває доми виявлених учасників таких актів. До опозиції арабів долучується зростаюча опозиція ізраїльських діячів, зокрема опозиційної Партії праці Ізраїля. Партія праці офіційно відкинула таку політику, а один з головних її лідерів, колишній міністер закордонних справ Ізраїля Абба Ебан у виступі в Єрусалимі це засудив.

У ДВАДЦЯТЬ ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п.

МИКОЛИ ШУСТА

який відійшов у Вічність 25-го листопада 1959 року

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в середу, 25 листопада 1981 р., о год. 8:30 ранку
в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

Про молитви просить —
син — ВАСИЛЬ ШУСТ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 20-го червня 1981 року відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ

бл. п.

ВОЛОДИМИР САВЧАК

АДВОКАТ

У тяжких днях нашої скорботи, ми зазнали багато слів потіхи і розради телефоном, особисто і листовно, від наших приятелів, друзів і знайомих. Цією дорогою складаємо усім сердечну подяку за їхню пам'ять і за їх численну участь в похоронних відправах.

Наша глибока подяка парохові церкви Чесного Хреста на Асторії Н.Й. о. Кристофорові Войтині, за часті відвідини хворого у лікарні, за духову опіку і уділення св. Тайни Єлеопомазання, як рівнож за похоронні відправи.

Окрема наша подяка голові ОУВФ, пор. Левові Футалі за прощальні слова в похоронному заведенні, по панахиді.

Рівнож наша подяка членам 35-го Відділу ООЧСУ в Асторії Н.Й. за численну участь у похоронних відправах, за почесну стійку, під час панахиди, біля домовини, зложення вінка від ОУН і переведення збірки на Пресовий Фонд „Визвольного Шляху” і „Шляху Перемоги”.

Сердечна наша подяка шкільному товаришеві Покійного Володимира, ред. Василеві Качмареві за його теплі прощальні слова на цвинтарі, від Перемиського Земляцтва і за грудку землі з України, яку кинув на домовину. Рівнож дякуємо інж. Михайлові Шпонтакові за прощальні слова від Об'єднаного Комітету міста Ню Йорка і від ПАБНА, а під час тризни проф. д-рові Ярославові Падохові, який прощав Покійного від Товариства Українських Правників і від Товариства ім. Шевченка.

Окрема наша подяка шкільним товаришам Покійного з Перемиської гімназії, які відпровадили Його на вічний спочинок.

Сердечно дякуємо нашим приятелям, які в день похорону віддали до диспозиції свої авта.

З глибини душі дякуємо усім за відвідини Покійного у лікарні, за молитви, за Заупокійні Святі Літургії, та за пожертви „Замість квітів” на громадські цілі.

Хай Добрий Господь нагородить усіх за Ваші шляхотні серця щедрими ласками,

МИРОСЛАВА САВЧАК—дружина
МАРТА—доня
АДРІЯН—внук

Замість квітів на свіжу могилу зложили:

На бідних дітей у Бразилії:

по 20.00 дол. — Емілія і Александер Балабани, Зенон і Галина Балабани;
по 10.00—Тарас і Ольга Павлики, Теодор і Анна Лопадчаки, Роман і Люба Раковські, Ігор і Софія Раковські, Слава Совган, Михайло і Ольга Ласки.

На Український Музей в Ню Йорку

по 50.00: Марія, Рома, Наталя Даниш;
по 25 дол: Юрій і Олена Артюшенки;
по 20.00 дол. — Володимир і Марія Барагури, Орест і Оксана Клюфаси;
по 15 дол: Ярослав і Іванна Клими;
по 10 дол: Ольга Гірна, Володимир і Александра Кіршаки, Надія Попель, Роман і Теодора Бриттани, Ольга Качмарська, Марія Васьків;
по 5 дол: Теодор Воробець.

На Пресовий Фонд „Нашого Життя”

по 10.00 дол. — членки 82-го Відділу СУА, Н. Й., Володимир і Ольга Гнатики, Степан Гук, Ярослава Лісовець.

На Перемиське Земляцтво

по 25 дол: д-р Олег і Людмила Волянські.

На Пластові Видання

по 20 дол: Роман і Ірина Левицькі, Ігор і Неля Ґеруси;
по 10 дол: Ярослав Ощудляк, Ольга Качмарська;
по 5 дол: Володимира Падох, Іванна Гринь.

На будову церкви в Єрусалимі

по 100 дол: Осип і Марія Васькові

На будову церкви в Люрді

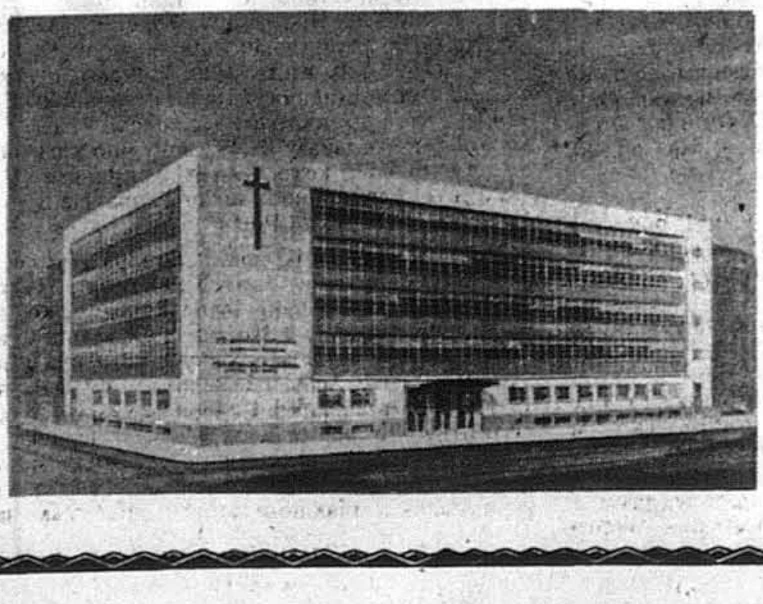
по 50 дол: Осип і Марія Васькові, Мирослава Савчак;

На Українську Енциклопедію

по 20 дол: д-р Атанас Фіголь;
по 10 дол: Ярослав Кознарський;

На Товариство ім. Шевченка

по 30.00 дол. — Володимир і Стефанія Щебльовські.

БЕНКЕТ — БЕНЕФІС

ШКІЛ СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ

для відзначення

40-ліття заснування цілоденної Школи та 10-ліття першої ґрадуації Академії

відбудеться **в неділю, 6-го грудня 1981 року, год. 2:30 по пол.**

в авдиторії Школи св. Юра, 215 Іст 6-та вул., Ню Йорк, Н. Й.

Вступи: від дорослої особи $20.00, шкільна молодь $15.00.

До участі запрошується бувших учнів та ґрадуантів обох шкіл, шановних Батьків та Громадянство.

Ввесь дохід призначений для шкільних потреб.

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ ШКІЛ СВ. ЮРА

ВИННИЧЕНКІВСЬКА КОМІСІЯ УВАН

З глибоким смутком ділимося вісткою, що 4-го листопада 1981 року в м. Бетл Крік, Миш., на 77-му році життя, помер

✝

св. п. адвокат

ІВАН ПАНЧУК

наш меценат, постійний жертводавець і основник Фонду Винниченка при УВАН, зразковий громадянин, перекладач Тараса Шевченка, Ольги Кобилянської, В. Винниченка англійською мовою; автор багатьох досліджень і публікацій.

Дружині, Дітям і Внукам Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Винниченківська Комісія УВАН

УВАГА, СЕНЬЙОРИ УНСОЮЗУ!

ОПИТУВАННЯ У СПРАВІ „КОНДОМІНІЯЛЬНИХ" ПОМЕШКАНЬ

Екзекутива УНСоюзу поінформувала нас, що вона недавно мала зустріч з підприємцем-будівельником, який представив загальний плян побудови будинків кондомініюмів на Союзівці. Ці будинки мають бути збудовані в околиці церкви. Цілість буде складатися з 16 будинкових комплексів, разом 128 помешкань. Кожний комплекс буде мати кілька помешкань, а кожне з них буде мати одну, дві або три спальні: разом чотири, п'ять або шість кімнат. Передбачені також мешкання для осіб із фізичними недомаганнями. Будинки будуть двоповерхові. При будинках передбачені городці та інші удогіднення. Кошти мешкання в кондомініюмі будуть виносити приблизно від 52-ох до 72-ох тисяч долярів, залежно від величини помешкання. У зв'язку з цим ми звертаємося до зацікавлених сеньйорів, членів УНСоюзу, щоб вони заявили своє бажання замешкати у плянованому кондомініюмі, та яка опція їм відповідає. Участь в цій анкеті не потягає за собою жадних зобов'язань, вона повинна тільки дати базу для реального заплянування будов. Дальші, більш конкретні інформації подамо тоді, коли одержимо більш детальний і узгіднений плян. Тоді можна буде складати зобов'язуючі заяви разом із депозитом.

За Управу Об'єднання Сеньйорів УНС

Роман Борковський, голова
Сильвестер Мартюк, секретар

АНКЕТА

Оцим заявляю своє бажання набути помешкання в кондомініяльнім будинку на Союзівці. Моя преференція:

1. одна спальня .... ☐
2. дві спальні .... ☐
3. три спальні .... ☐
4. мешкання для особи/осіб із фізичним недомаганням .... ☐

Просимо зачеркнути свою преференцію, витяти анкету та вислати до Українського Народного Союзу до 15-го грудня ц. р.

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

„Тверда..."

(Продовження зі стор. 2)

проти американських (чомусь не проти совєтських) ракет і домагаються „невтралізації" Західньої Европи.

В міжчасі до цієї справи зайняв також становище президент Р. Реґен.

Европейська настанова

Правда, є в Европі також і такі, вони правдоподібно, становлять сьогоднішню більшість, які турбуються безпекою своїх країн і совєтською загрозою. Доказом того була широка, переважно позитивна, дискусія в европейській пресі над заявою Ричарда Пайпса, професора Гарвардського університету, а тепер також члена Крайової ради безпеки. Пайпс в інтерв'ю з кореспондентом пресового агентства Ройтерса заявив, що на його думку, політика „розрядки" закінчилася повною невдачею та що всякі переговори з ССС Р не тільки не мають глузду, але можуть бути шкідливі, бо присиплятимуть чуйність вільного світу, який опинився під загрозою совєтської нуклеарної переваги. На думку Пайпса, ЗСА, не зважаючи на протести, повинні енергійно протиставитися імперіялістичній політиці СССР.

Підсумовуючи цю „мирну" совєтську кампанію в Европі і випадок з совєтським підводним човном у прибережних водах Швеції, західньоевропейські коментатори цілком слушно дораджують маленькій Швеції чимскорше постукати у двері Північно-Атлантійського Союзу НАТО і, не зважаючи на опортуністичні тенденції, увійти до цієї системи, щоб спільними силами протиставитись справжній, а не вигаданій загрозі з боку комуно-московської імперії. Треба також відмітити факт, що совєтська морська шпигуноманія змінила думку багатьох західніх політиків, зокрема в Европі, щодо ілюзії роззброєння, яке у Москві по-своєму інтерпретують — в залежності від намічених цілей.

Теперішньою ціллю Москви є за всяку ціну розбити американсько-европейський альянс, щоб у розхитаних хвилях европейського континенту „зловити свою рибку".

У Вашінґтоні вже майже повністю зрозуміли цілі московських комуністичних імперіялістів, які стремлять спочатку до поступок Заходу, а тоді до повної його капітуляції. В Европі ще не повністю зрозуміли цю істину, але час працює в користь Зходу тому вже найближче майбутнє покаже чи Захід, зокрема ЗСА, займуть супроти СССР тверде і неуступчиве становище і в дальшій перспективі приймуть концепцію розчленування московської тоталітарної імперії, яка являється потенціяльною загрозою для справи миру і безпеки цілого світу, а чи знову повернуться на старі шляхи політики коекзистенції і безплідного „співіснування".

Посадник Кач...

(Продовження зі стор. 1)

департаментах. Як вам відомо, є два шляхи, якими можна старатися отримати працю у міських установах: а) через „сивіл сервіс", тобто кандидати мусять пройти відповідні іспити; б) через назначення. Ми маємо можливості приймати на працю молодих людей, людей середнього віку і навіть старших віком громадян. Я є проти т.зв. „етнічних квот", коли йдеться про приймання на працю членів т.зв. національних меншин, і я певний, що українці тієї самої думки: працю у наших урядах повинні діставати тільки такі особи, які мають відповідні кваліфікації, а не тому, що вони є членами тої чи іншої меншини. Тому ми хотіли б, щоб українці робили старання за працю в урядових установах Ню Йорку.

При кінці інтерв'ю, коли мейор Кач покликав фотографа, щоб зробити знімку, Г.Рікман, жартуючи, зробив замітку, що він українського походження (його батьки походили з Київщини) тоді, коли мейор Кач є польського походження. Мейор Кач швидко зареаґував: „Поправка: мої батьки походять з українського міста, яке поляки забрали від українців". Батьки мейора Кача походили з Коломиї.

Накінець посадник сказав, що він буде піддержувати українські установи й організації та змагання українців взагалі, бо вони борються за свободу власного народу і тому, що вони є піонерами американського життя.

Він приобіцяв брати участь в українських імпрезах, якщо його вчасно повідомлять, і побажав всім українцям великого Ню Йорку добрих успіхів у всіх ділянках їхньої діяльности.

Мейор Кач співпрацював з українською громадою від часу його вибору конгресменом. Він часто виступав на українських імпрезах в Ню Йорку, особливо під час протестів і маніфестацій в обороні українських політичних в'язнів.

У Вашінґтоні як конгресмен Е.Кач виступав кожного року з нагоди відзначення річниці проголошення української незалежности 22-го січня, виголошуючи відповідні заяви в честь українського народу.

В 1976 році під час XII Конгресу УККА, мейора Кача нагороджено Шевченківською Грамотою Волі за його всебічну підтримку української громади в ЗСА. Інтерв'ю було влаштовано за посередництвом Йосипа Лисогора, колишнього головного предсідника УНС і відомого демократичного активіста.

Дружня бесіда

(Продовження зі стор. 2)

йдучи на це, вони дають вказівку писакам: Якнайбільше лайки! Якнайбільше бруду! Одначе, як і все на світі, такі публікації є „києм о двох кінцях". Один кінець такого „кия" б'є „ворогів", а другий кінець вдаряє по самих же червоних фашистах.

Говоривши про джерела інформації в СССР, не можна не згадати про ту ролю, яку грають радіопередачі на Совєтський Союз — Радіо Свобода, Голос Америки та інші. Певний обсяг інформації населення СССР дістає саме через них.

Ці станції реґулярно слухають, і вістки про арешти та репресії в СССР стають відомі широкій громадськости саме завдяки цим джерелам. Так само і матеріяли самвидаву дістають ширший розголос саме через ці засоби масової інформації. Вони є серйозним чинником, що робить тюрму не такою „щільною". Тому всі, кому йдеться про „розщільнення" тюрми, мусять дбати, щоб ці передачі були інформативні, цікаві та відповідали своєму призначенню.

Через ці канали якраз і здійснюється ідея, що ми один нарід і одна нація, доля і майбутнє якої нас непокоїла, непокоїть і буде непокоїти.

Бабин Яр...

(Продовження зі стор. 2)

ких. польських, литовських, а за особливим дозволом для спеціялістів на російських землях.

Багато погромів, що відбувалися на українських землях були організовані російською поліцією і владою під кличем „Бий жидів — спасай Росію". Про це Л. Давідовіч, як історик, повинна б добре знати, не приписувати їх українцям, котрі не мали своєї держави ані влади й їх самих переслідував царський режим.

Жидівські погроми, що мали місце в Україні під час Українських Визвольних Змагань, часто-густо провокували самі жиди, стріляючи до українських вояків і беззастережно стоячи по стороні большевиків. Сьогодні ми бачимо як Ізраїль трактує тих арабів, які вороже виступають проти нової держави.

Часто різні нездисципліновані отамани різних партизанських загонів рабували й громили жидів, також частини „Білих" і „Червоних", як і частини польської армії, що йшла на Київ і звідтіля втікала.

Усе те мало місце під час хаотичної і жорстокої революційної боротьби, коли цивільне населення, звичайно, багато терпить — і тоді гинули тисячі також українців, росіян і інших жителів України.

Очевидно, що жидівські письменники й історики приписують усі ті події і трагедії Отаманові Петлюрі й, мовляв, народний месник Шварцбарт убив його в Парижі в 1927 році. В дійсності Шварцбарт був звичайним агентом ҐПУ, убивцем, а не жидівським патріотом чи месником.

Ми ніколи не збиралися зачинати якунебудь підривну війну з жидівською громадою в Америці. Навпаки ми стараємося працювати разом, жити в приязні і забути трагічне спільне минуле з думкою про краще майбутнє.

Та коли нас увесь час атакують і відкидають усяке порозуміння і згоду, тоді й ми мусимо боронитися від всіх тих очорнювань і обвинувачень. Я думаю, що настав найвищий час, щоб українська громада перестала це все збувати соромливою мовчанкою, бо це ще більше провокує напади на нас. Прийшов час, щоб ми почали боронити себе, свою національну честь та добре ім'я українця виказуванням жидівської вини й жидівських великих прогріхів супроти українського народу, бо остаточно у всій тій суматосі ніхто — не без гріха. А якщо мова про український народ, то він не є гіршим від усіх інших.